

Срібна земля

Ірлявський Іван

I

По долах, горбах, по верхів'ях
і ріках, що з тихих джерел
напровесні родяться в співах,
чуть гомін карпатських осель.

Крізь простір туманів, крізь дими
не видно ні сонця, ні зір,
ні вітру, що лине з долини
і млу пориває за бір.

Там квітнуть квітки на узбіччях
в завої лиснатих кущів,
а осінню, днями і ніччю,
великі проходять дощі.

І чути дзюрчання потоків
та шуми лісів навесні,
що в серце запали глибоко
селянам, що гинуть в борні.

Нерушені праліси манять,
як вабили предків колись,
а доли застигли в чеканні,
простершись по Тисі униз.

Щороку там родяться діти
щороку вмирають старі.
Співає над ними лиш вітер —
трембіта сумна вівчарів.

II

Століття спливали, як води
над Тисою й горами тут,
як крик кочовничих народів,
що знову, як перше, ідуть.

Хоч вічно Карпати у гніві,
що громом грізним вибуха,
зарані шпилі червоніють,
і сонце стоїть на верхах.

Все ждуть когось в горах у тузі,
і з низів там поклики чуть.
Чи раз залиша коні в плузі
юнак, вчувши наче салют.

Яка кров Лаборця могутня,
природи відвага буйна,—
що сили ще є на майбутнє
доволі у наших синах!

Уже не бракує нам того,
що манить, чарує, веде
і вказує завжди дороги
за гори, на Київ, у степ.

Роки відпливають, як води,
і світять нові вдалині.
На горах вік-вічно тут бродить
дух смерті й нової борні...

Постійна адреса: http://ukrlit.org/irliavskyi_ivan/sribna_zemlia